

digheder. Jeg maa her indskyde den Bemærkning, at der som bekendt ikke indkom Besvarelser, hvorved det dannedes et Flertal om et bestemt Ønske om visse Ændringer. Man gik da i Fjor under 10. Maj til at nedsætte en Kommission, som bestod af hele 21 Medlemmer, der blandt det meget andet, der var givet under denne Kommissions Arbejdsomraade, skulde fremkomme med et Forslag om Ændringer, der kunde tiltrænges i de kommunale Beskatningsregler. Det plejer at være Sæd og Skik, synes det mig, at en saadan Kommissionsbetænkning ikke offentliggøres i Pressen eller en Del af denne, inden den er afleveret til Ministeriet. Man kunde imidlertid for denne Kommissionsbetænkningens Vedkommende i enkelte Blade læse saa udførlige Uddrag af, hvad der vilde komme, at man forud omtrent kunde vide, hvorledes Kommissionsbetænkningen vilde komme til at se ud, ligesom det i den senere Tid ikke er ukendt for dette Ting, at man i Bladene kan læse Referater fra Udvalgene. Jeg tror imidlertid, det var værd at holde den gode gamle Tradition i Ære, at naar en saadan Kommissionsbetænkning er afleveret, og Offentliggørelse skal finde Sted, skal det ske samtidig i samtlige politiske Partiers Blade.

Denne Kommission havde faaet et ret omfattende Arbejdsomraade, og da der navnlig under Forhandlingerne i Fjor meget stærkt var diskuteret Spørgsmaalet om en Grænse for det frie Skøn, er det en Selvfølge, at den daværende Indenrigsminister har nævnt Beskæftigelsen med dette Spørgsmaal som et af Kommissionens vigtigste Arbejdsomraader. Vi skulle nu se, om Kommissionen har fulgt Ministerens Henstilling paa dette Punkt. Henstillingen var sat i allerførste Række og lød saaledes: „at drøfte de fra Kommunernes Side fremkomne Ønsker om en Udvidelse af Grænsen for Ligningsmyndighedernes frie Skøn“. Men herom siger Kommissionen i sin Betænkning efter at have refereret de Anker, der have været rettede mod den nuværende Lov, navnlig den, at Indtægter, der ligge nærmest over Grænsen for det frie Skøn, blev ramte forholdsvis haardt i Sammenligning med dem, som ligge under Grænsen: „Det vilde ligge nær at raade Bod herpaa ved en Forhøjelse af Grænsen for det frie Skøn, og der har ogsaa blandt Medlemmer af Kommissionen været Stemning herfor. Da det imidlertid er blevet oplyst, at det allerede under de nuværende Forhold i mange Landkommuner er Tilfældet, at kun et ringe Procenttal af

Skatteyderne er underlagt Lovens faste Regler for Ligningen, har man anset denne Vej som ufremkommelig.“ Den nuværende højtærede Indenrigsminister har billiget Kommissionens Opfattelse paa dette Punkt og jeg er ganske enig med ham heri. Det synes mig i det hele, at naar overhovedet kun et ringe Procenttal i Landkommunerne nu er underlagt Lovens faste Regler, maa vi, hellere end at gøre det ringe Antal endnu mindre, kaste alle Regler over Bord og gaa tilbage til Fortidens Ligning paa Maa og Faa, efter bedste Beskub. Det er ikke mit Ideal med Hensyn til Paaligning af Skatter; jeg har nævnt det i Fjor, at jeg tror, det vilde være baade i Skatteydernes og Ligningsmyndighedernes Interesse, at der i saa vid Udstrækning som muligt var Regler for Paaligningen, og jeg har fundet Bekræftelse paa denne Opfattelse bl. a. i følgende Udtalelse af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) her i Tinget den 25. Oktober 1892: „Det er ikke saaledes, at jeg holder af, at man trindt omkring i Landet skulde sidde og beskatte paa bedste Beskub og sige, at den Mand taaler at give saa og saa meget og den Mand, som vi anse for mere velhavende, dobbelt saa meget. Det er en Beskatningsmaade, som jeg aldrig har syntes om. Selv om man vil give den aldrig saa smukke Navne, og selv om vedkommende Kommunalraad sidder og skønner med den allerstørste Samvittighedsfuldhed, er denne Fremgangsmaade alligevel forkastelig. Jeg mener, at man skal have Regler, men at man skal give dem ikke som her ved Vedtægter, men i selve Loven, hvor det skal siges udtrykkeligt, at saadan og saadan er Fremgangsmaaden.“

I denne Forbindelse kan jeg ikke undlade at udtale en Beklagelse af, at det ikke lykkedes at fastholde de demokratiske og retfærdige Principper, der vare nedlagte i den københavnske Skattelov, som den var forelagt og vedtaget her. Nu vil maaske en og anden mene, at det, at denne Skattelov til Dels blev forfusket i Landstinget, kun kunde være til Ulempe for de københavnske Ligningsmyndigheder og til Glæde for københavnske Rigmænd. Jeg nærer en anden Opfattelse. Det vil sikkert være ærede Medlemmer bekendt, at der ude i Landet — jeg tænker navnlig paa Provinskøbstæderne — er meget faa, som gøre Brug af Kildeartbeskatningen, dette ubestridelig demokratiske Princip. Naar vi fra Venstres Side have bebrejdet dem dette, have vi stadig mødt dette Svar: Hvis vi anvende Kildeartbe-